

Rozhodnutí vynesené správním úřadem dle volného uvážení může však nejvyšší správní soud zkoumati toliko po stránce formální; po věcné stránce pak toliko v tom směru, zdali úřad užívaje volného uvážení nepřekročil meze, které zákon jeho volné úvaze vytknul (srovn. nálež z 21. ledna 1919 č. 191, sbírka č. 13).

Zemský správní výbor založil své rozhodnutí na úvaze, že zamítnutá nabídka Františka Vojty není příznivější, než nabídka Josefa Nováka a že pronájem Josefu Novákovi vyhovuje hospodářským zájmům členů společenstva. Není sporu, že Josef Novák krom nájemného 120 K zavázal se k náhradě škody zvěří způsobené, naproti tomu neplyne ze spisů nikterak, že i František Vojta byl se nabídl tuto škodu hraditi a stížnost ani netvrdí, že se tak stalo. Stěžovatelé domnívají se ovšem, že závazek tento byl by stihl i Františka Vojtu, ježto pojat byl jako podmínka pronájmu do podmínek »dražebních«, správně smluvních.

Domněnka tato jest však mylná, neboť ze spisů není patrné a stěžovatelé ani sami netvrdí, že František Vojta kdy na tak řečené »podmínky dražební« přistoupil. Vycházel-li žalovaný úřad za tohoto stavu věci z předpokladu, že nabídka Fr. Vojty není příznivější, než přijatá nabídka Josefa Nováka, je předpoklad tento se spisy v úplném souladu. Spisy potvrzují také další předpoklady žalovaného úřadu, že veliká většina členů honebního společenstva vyslovila se již napřed pro zadání honitby některému domácímu majiteli pozemků, jenž spíše ušetří polního majetku než cizinec, a že dodatečně vyslovili se pro dosavadního nájemce Josefa Nováka.

Že by žalovaný úřad byl měl snad hleděti ještě k některým dalším okolnostem v daném případě významným nebo že přihlížel k momentům, ležícím mimo okruh »daných okolností«, jež zákon má na zřeteli, stížnost nevytýká.

Když pak žalovaný úřad uváživ, že nabídka Františka Vojty není příznivější, nežli konkurující nabídka Josefa Nováka a že pronájem honitby tomuto uchazeči hovějí potřebám a přáním veliké většiny členů honebního společenstva, nepřiznal nabídce Vojtově takové váhy, aby pronájem honitby z volné ruky musil býti zrušen a veřejnou dražbou proveden, nevybočil tím nikterak z meze volného uvážení zákonem jemu svěřeného. Ježto tedy naříkané rozhodnutí netrpí žádnou formální vadou, k níž by soud musil hleděti, ani není v rozporu se zákonem, bylo nutno stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 356.

V ý j i m e č n á o p a t ř e n í: * Byla-li příslušníkům osob z podnětu válečných událostí donucovacím způsobem v nepřátelské cizině zadržovaných přičena podpora dle zák. ze dne 17. srpna 1917 č. 376 ř. z., nemají nárok před nejvyšším správním soudem stíhatelný na to, aby jim podpora ta byla vyměřena ve výši odpovídající předpisu § 3 zák. o vyživ. příspěvku.

(Nález ze dne 17. března 1920 č. 2106.)

V ě c: Františka Čudlá v Zahrádkách proti ministerstvu vnitra v Praze stran státní podpory.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřijatelná.

D ů v o d y: Stěžovatelka, jejíž manžel před válkou odejel za výdělkem do Ameriky a jehož návrat následkem válečných událostí byl zne-možněn, žádala u okresního hejtmanství v Dačicích o přiznání státní podpory pro sebe a své nedospělé děti Jana a Kateřinu.

Vzhledem k tomu, že mezi okresním hejtmanstvím v Dačicích a tamní berní správou nebylo docíleno dohody, udělilo místodržitelství v Brně výnosem ze dne 27. února 1918 č. 147 v souhlasu se zemským finančním ředitelstvím ve smyslu ustanovení zákona ze dne 17. srpna 1917 č. 376 ř. z. žadatelce a jejím dvěma dětem denní podporu 2 K dohromady dle výše podpor mužem skutečně poskytovaných a to počínaje 15. zářím 1917.

Odvolání stěžovatelky do tohoto výnosu podané bylo ministerstvem vnitra za souhlasu ministerstva financí naříkaným rozhodnutím bez udání důvodů zamítnuto.

Ve stížnosti na nejvyšší správní soud podané namítá stěžovatelka, že má sice vláda dle ustanovení zákona ze dne 17. srpna 1917 č. 376 ř. z. právo, ne však povinnost dáti podporu, jakmile však se vláda rozhodne podporu dáti, že musí ji dáti ve výši vyživovacího příspěvku.

Nejvyšší správní soud uznal o této stížnosti takto:

Příslušníci, jichž živitelé z podnětu válečných událostí byli donucovacím způsobem zadrženi v nepřátelském cizozemsku, nemohou odvozovati ze zákona ze dne 17. srpna 1917 č. 376 ř. z. nárok stíhatelný před nejvyšším správním soudem na to, aby jim poskytnuta byla státní podpora vůbec anebo v určité výměře, poněvadž zákon ten toliko zmocňuje vládu poskytnouti příslušníkům řečených osob podpory ve výměře stávajícího příspěvku. Tímto ustanovením bylo vládě toliko nařízeno, že nesmí, přizná-li takovou podporu, překročiti výměru vyživovacího příspěvku, nikoliv však předepsáno, že nesmí býti udělena podpora ve výměře menší.

Stížnost jeví se tudíž nepřijatelnou (§ 2 zák. o správním soudě) a slušelo ji odmítnouti.

Č. 357.

Vyživovací příspěvek: * Výrok zemské vyživovací komise, že není příslušna rozhodovati o nárocích na vyživovací příspěvek za dobu před 28. říjnem 1918 (§ 4 zák. ze dne 23. září 1919 č. 530 sb. z. a n.), jest nezákonný, pokud nárok ten byl vznesen proti státu československému.

(Nález ze dne 17. března 1920 č. 2111.)

V ě c: Eduard Oehm v Mostě proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.